

RADIM PASSER

3 a 1/2 ROKU *aneb*
americký sen v Česku

RADIM PASSER

---

3 a 1/2 ROKU
ANEB AMERICKÝ SEN
V ČESKU

R A D I M P A S S E R

---

3 a 1/2 ROKU *aneb*
americký sen v Česku

Maranatha - 2005

© Radim Passer, 2005

ISBN 80-239-5727-9

*Tuto knihu věnuji Pánu Bohu za zázračný způsob,
jakým změnil mé životní priority, a rovněž tak každému,
kdo bez předsudků hledá, nachází či touží poznat hodnoty,
které nás přesahují.*

P Ř E D M L U V A

Poprvé jsem se setkal s Radimem Passerem v roce 1994, když mým německým společníkům prezentoval své představy o projektu BB Centrum.

Radim již tehdy ve srovnání s konkurencí projevoval svou výjimečnost a schopnost přemýšlet v širších souvislostech s jasnými, dlouhodobě orientovanými vizemi se značným předstihem a odvahou. Blíže jsem se s ním seznámil právě v období, jež je popsáno v této knize, v době, kdy se s poznáním Boha začal jeho život od základu měnit a kdy mi nabídl místo nejbližšího spolupracovníka ve své firmě. Poznal jsem v něm člověka mimořádně vytrvalého, disciplinovaného, úžasně pracovitého, se schopností dát lidem důvěru, soustředit se na podstatné a neztrácet čas zbytečnostmi. Jeho silnou stránkou je přirozená autorita, zásadovost, schopnost vyslechnout kritiku a smysl pro fair play.

Je pro mne potěšení podílet se na řízení firmy s tak vzácným člověkem s jasnou podnikatelskou vizí a pevným žebříčkem priorit a životních hodnot, se kterými se ztotožňuji.

Ve vzájemné důvěře jsme prožili období radosti a úspěchů, ale i těžší chvílky při řešení složitých úkolů. V žádném momentě však nepřestal být jedním z několika mých nejlepších přátel. Možná právě proto jsem rukopis této knihy přečetl doslova jedním dechem. Věřím, že se stejným zaujetím budete tuto upřímnou Radimovu zpověď číst i vy, pocítíte jeho charisma a poznáte skutečné hodnoty jeho života.

Vladimír Klouda

Ú V O D

Časový úsek tří a půl roku se objevuje v Bibli několikrát. V některých případech jde o doslovné časové období, v jiných o období prorocké.

Ve Starém zákoně stojí psáno, že za věrného proroka Eliáše a odpadlického izraelského krále Achaba nepršelo v celém Izraeli po dobu faktických tří a půl let jako důsledek nevěry a odpadlictví téměř celého Izraele vůči Bohu. Podle Nového zákona trvala skutečného tří a půl roku veřejná služba Pána Ježíše Krista od Jeho křtu až po ukřižování na Golgotě. Ve Starém i Novém zákoně se v prorockých knihách Daniel a Zjevení objevují prorocká období tří a půl let představující reálné období jednoho tisíce dvou set šedesáti let podle biblické zásady výkladu proroctví, kdy jeden den rovná se jeden rok.

V mém případě šlo o doslovné období tří a půl let mého života v období od května 1998 do listopadu 2001, kdy Pán Bůh změnil můj život a naučil mne rozlišovat hodnoty dočasné, pomíjivé a hodnoty věčné. Pán Ježíš mne provedl nejtěžší životní zkouškou. Nechal mne i nadále díky mé práci prožívat „americký sen v Česku“, přesto se však něco zásadního v mém životě změnilo. Rodina, práce, služba, přátelé a záliby zůstali nádhernou náplní mých dnů. Co se ale stalo smyslem mého života? Na to přináší odpověď tato kniha, kterou právě začínáte číst.

Mé velké poděkování patří manželce Janě, jež svolila, abych se čtenářům svěřil i se společnými životními událostmi, které nás oba sice hodně bolely, ale také někam nasměrovaly...

KAPITOLA PRVNÍ

Očekávání

V restauraci U Sittů v pražských Kolodějích se konala rodinná oslava. Bylo 16. května 1998 a ten den můj tchán Vlastimil Liebl slavil své kulatiny, sedmdesáté narozeniny. Po vydařeném obědě nastala chvíle si tak trochu zapřemýšlet. Uvědomoval jsem si, jak krásné období právě prožívám. Nazval bych ho obdobím očekávání výjimečné radosti. Moje žena Jana byla v osmém měsíci těhotenství a věděli jsme, že po dlouhých letech toužebného očekávání se nám konečně narodí syn. Vybrali jsme mu jméno Max. To jméno mělo v mé rodině tradici.

Passerovi byli židovská rodina, která přišla do Čech na konci 18. století. Protože všichni židé mají své praotce Abrahama, Izáka a Jákoba, moje rodina z otcovy strany tak prý pochází z jednoho ze dvanácti Jákobových synů, a sice z Ašera. Náš první předek žijící v Čechách, jehož bylo možné dohledat v archivech, se jmenoval Abraham Passer. Následoval Jákob a po něm Max Passer – můj pradědeček. Ten už si vzal za ženu křesťanku. Jeho první syn, tedy můj dědeček, se jmenoval Maxmilián. Další prvorozený syn v řadě, můj otec, dostal jméno Maximus.

Moje maminka Marie pochází z české křesťanské rodiny z Českomoravské vrchoviny.

Já jsem se narodil v období hluboké nesvobody, během takzvaného budování socialismu. Tatínek nechtěl provokovat jménem Maximus, a proto jsem dostal jiné jméno – Radim. Můj prvorozený syn však přicházel na svět do znovu svobodné země a já jsem věděl, že otci udělám radost, když dítěti dáme jméno po něm. Jen se nám příliš nelíbil dlouhý tvar tohoto jména, proto jsme s Janou zvolili krátkou verzi Max. Bohatý český jazyk navíc nabízí libozvučné zdrobněliny jako Maxík a Maxiček.

Od naší svatby uplynulo již téměř pět let a náš první potomek byl netrpělivě očekáván. Měl jsem tou dobou již zavedenou a úspěšnou developerskou firmu, která navíc již sedmým rokem nesla mé jméno – PASSERINVEST. Narození syna bylo pro mne tehdy dovršením smyslu života. Bylo mi už třicet čtyři let a jako úspěšný podnikatel jsem zákonitě přemýšlel, anebo spíše snil, jak se můj syn, až vyroste, stane mým nástupcem a povede prosperující rodinnou firmu. Uvažoval jsem i o tom, že se ještě v rozumném věku a při duševní i fyzické síle dožiju vnučat...

Když se blížilo narození našeho Maxíčka, přemýšlel jsem častěji i o Bohu. Se svou ženou jsem se seznámil před osmi roky, v tehdy euforické polistopadové atmosféře. Řekla mi tenkrát, že věří v Boha. Ačkoliv jsem vlastně vůbec nechápal, co znamená „věřit v Boha“, měl jsem z toho radost. Uvědomoval jsem si, že věřící lidé by měli mít vždy větší problém zachovat se špatně. Vědí totiž, že existuje nějaká moc, která je přesahuje, a která také posuzuje jejich pohnutky a činy. Do kostela ale Jana nechodila. Její maminka Jitka chodila do evangelického kostela, zato tatínek Vlastík v Boha nevěřil, nedovedl pochopit, že by Bůh, pokud by existoval, mohl dopustit na světě tolik zla.

Vlastík i Jitka byli biochemici a věřili evoluci. Nicméně Vlastík si jako špičkový vědec uvědomoval, že existují přírodní zákonitosti, které bereme jako fakt a které by se podle dostupných vědeckých poznatků měly chovat zcela odlišným způsobem. Například voda by svým chemickým složením měla mít teoretický bod varu při minus pětadesáti stupních Celsia! Druhou vědecky nevysvětlitelnou anomálií vody je skutečnost, že zamrzá pouze u hladiny, aby i pod vrstvou ledu mohl existovat život. Janin bratr Petr, který pracoval v mé firmě, byl také nevěřící. Mí rodiče chodili do římskokatolického kostela, stejně tak jako můj o jedenáct let mladší bratr Zbyněk a jeho žena Majka. Rovněž já jsem byl v prvních dnech svého života pokřtěn jako katolík. Sám jsem sice věřil, že nějaký Bůh zřejmě existuje, ale neměl jsem s Ním žádný vztah. Byl jsem přesvědčen, že budu-li se slušně chovat k lidem kolem sebe, Bůh mě jistě jednou vezme do nebe. Do nebe? Neměl jsem o něm vlastně vůbec žádnou představu. Bibli jsem do té doby nikdy nečetl a o teologii jsem se nijak nezajímal...

KAPITOLA DRUHÁ

Benátská retrospektiva

Následující týden onoho roku 1998 jsem s částí své firmy odjel na několikadenní výlet do severní Itálie – do Benátek a do velkého vodního parku v Lignanu. Chtěl jsem tím navázat na firemní tradici společných dovolených z první poloviny devadesátých let.

Když jsem tehdy v sobotu 23. května po výtečném obědě ve skvělé italské restauraci seděl v gondole a projížděl se proslulými benátskými kanály, znovu jsem si připomínal – jako už poněkolikáté po listopadové revoluci při pobytu v zahraničí – jak jsme vlastně žili v minulém režimu. Kým jsem chtěl být? Úspěšným obchodníkem? No, úplně původně jsem snil, že se stanu slavným fotbalistou...

Určitě jsem měl talent, ale scházelo mi to, co je k nadání nezbytné přidat – cílevědomě na sobě pracovat. Musel jsem si přiznat, že v době, kdy se rozhodovalo o budoucí kariéře mladého, snad i nadějného fotbalisty ligového dorostu pražských Bohemians, tedy přibližně v době mých osmnáctin, jsem se choval úplně naopak, než by bylo třeba. Naučil jsem se kouřit, začal jsem pít alkohol. Společnost mi dělali kamarádi, jejichž prioritou byly mejdany a hospodský život. Často jsem po tréninku přicházel domů opilý a rodiče začínali mít odůvodněně pocit, že mladý, nadějný sportovec zvolil poněkud svérázný přístup k dosažení kariéry špičkového fotbalisty. Výsledky na sebe nedaly dlouho čekat.

V Bohemce mi řekli zcela po právu, ať si nejdřív srovnám v hlavě, co vlastně chci, a teprve potom ať znovu začnu chodit. Místo abych šel do sebe, ještě víc jsem se upnul na lidi, kteří ke svému hospodskému štěstí už žádný sport nepotřebovali. Chodil jsem do čtvrtého tedy maturitního ročníku gymnázia a rodiče si o mne dělali vcelku oprávněně starost.

Já jsem však měl vlastního rozumu dost. Zvláště po několika pivech jsem měl o své budoucnosti jasno. Mí skuteční kamarádi nemohli pochopit, jak jsem se mohl tak rychle změnit. Do svých necelých osmnácti let jsem se téměř nedotkl alkoholu ani cigaret. Dobře jsem se učil, výborně mi šla matematika, měl jsem dar „sloní“ paměti, organizačních schopností a umění uvažovat v souvislostech. Já jsem však ve svém „vypatlaném“ způsobu života pokračoval dále.

V tu dobu jsem s podobně nastavenými spolužáky občas chodil na různé taneční plesy. Náš způsob života se nám stal drogou. Rodiče však nechtěli kapesným podporovat mé nové koníčky. Ale cigarety a alkohol stojí peníze! Proto jsme občas šli v oranžových uniformách zametat ulice, abychom si vydělali padesátikorunu za půl dne. Jenomže my jsme chtěli přijít k penězům i snadněji, a tak jsme několikrát na plesích kradli peníze z odložených kabelek! Jednou mě a kamaráda chytili. Byl jsem souzen a dostal jsem podmíněný trest. Bylo to jen dobře. Uvědomil jsem si, že to, co jsem dělal, byla lumpárna. Byl jsem rád, že jsem vůbec směl k maturitě. Styděl jsem se za sebe. Zklamal jsem rodiče, kteří se mne vždy snažili dobře vychovat. Do Bohemky jsem se již nevrátil a fotbal jsem hrál pouze nepravidelně v nižších soutěžích, jako je divize a pražský přebor.

Na jaře roku 1982 jsem odmaturoval a po úspěšně složených zkouškách jsem byl přijat na stavební fakultu ČVUT v Praze. Ke stavařině jsem však tenkrát neměl žádný vztah, nedovedl jsem si představit, že bych v tomto oboru pracoval v nějakém socialistickém podniku. Jinými slovy: našel jsem si školu, kam byla slušná šance se dostat. Rodiče měli odpor ke komunismu, nebyli ve straně, nijak se neangažovali a já jsem nikde neměl žádnou protekci. Nechtěl jsem ale riskovat nedostat se na vysokou školu a muset jít na dva roky na vojnu do „lidově-demokratické“ armády. Navíc jsem si vybral obor, kde byl předpoklad, že stavebních výkresů bude méně. Studium jsem si prodlužoval. Nebyl jsem ochoten se příliš učit, neviděl jsem smysl zapojit se do pracovního procesu v „rozvinutém socialismu“. Brigádami jsem si přivydělával peníze, protože otec s matkou vcelku pochopitelně odmítali být jen kapesným financovat můj zahálčivý způsob života.

Zkoušel jsem i „podnikání“. V tehdejším režimu se však nedalo podnikat legálně. Vždy jsem dostal nějaký nápad a některého ze svých četných kamarádů jsem nadchl ke spolupráci. Například jsme nechávali

potisknout mikiny a ty jsme prodávali. Obchodoval jsem také s ruským kaviárem.

Všechny peníze, co jsem vydělal, jsem ovšem stačil taky hned utratit. Vyhovovala mi moje soběstačnost. Vyhýbal jsem se jakékoliv vážné známosti. Děvčata se mi pochopitelně líbila, ale nechtěl jsem se vázat. Měl jsem teorii, že vážnou známost chci mít až s tou, kterou si vezmu za ženu. A oženit se – na to bych musel stát zcela na vlastních nohách. To jsem však tehdy rozhodně nestál...

Přišel podzim roku 1987 a s ním i poměrně zásadní změna v mém životě. Studoval jsem už šestým rokem na stavební fakultě, když jsem postoupil do třetího ročníku. Bylo mi čtyřicet a pomalu mi docházelo, že mistrovství světa ve fotbale se bude hrát už asi navždy beze mne. Navíc se můj tehdejší styl života začal podepisovat i na mé postavě. Naštěstí jsem si uvědomil, že je nejvyšší čas něco změnit. Jeden z mých nejlepších kamarádů byl Vláda Šimek, kluk, který to se mnou myslel vždycky dobře. Hodně mi fandil ve fotbale a já jsem jej navíc velice frustroval tím, jak jsem promrhával svůj talent. Vláda byl také sportovec, ale na rozdíl ode mne měl věci v hlavě srovnané. Již několik let posiloval a já jsem musel uznat, že to na jeho postavu mělo skvělý vliv. Rozhodl jsem se proto, že začnu také.

Nadchl jsem další své dva kamarády, rovněž začátečníky. Zajistili jsme si malou sklepní sídlištní posilovnu. Po prvním tréninku jsem měl týden svalovou chřipku... Nevzdal jsem se. Ve třech jsme začali chodit posilovat pravidelně. Nejdříve třikrát týdně, pak i častěji, pětkrát šestkrát týdně. Posilování ovšem vyžaduje také zásadní změnu stravy. Možná i to způsobilo, že jsem brzy chodil do sklepa už jen já sám... Sestavil jsem si jídelníček a ten jsem striktně dodržoval – například jsem přestal jíst tučné vepřové maso a eliminoval jsem živočišné tuky. Mými idoly už nebyli jenom Pelé, Maradona a Zico, ale stal se jím navíc Arnold Schwarzenegger.

Brzy jsem přestal kouřit. Skončil jsem rovněž s pivem a tvrdým alkoholem. Víno jsem pil pouze občas. Na mou životosprávu to mělo velmi kladný dopad a brzy jsem pozoroval, že se postava mění k lepšímu. Měl jsem vždy poměrně silné nohy, ale hrudník a paže bývaly slabší.

Když jsem začínal cvičit, nezdvihl jsem v „benchi“ ani čtyřicet kilogramů. Po více jak roce poctivého cvičení ve sklepe jsem mohl začít chodit

do opravdové posilovny na pražském Pankráci. Na „bench“ jsem se dostal již na sto kilo a dřep jsem dokázal udělat se stopadesátikilovou činkou.

Neměl jsem však ambice věnovat se závodní kulturistice. Kolem sebe jsem viděl, že tenhle sport s sebou nese užívání anabolik, s nimiž jsem nechtěl mít nic společného. Mým sparingpartnerem se stal Honza Malík a brzy začal patřit mezi mé dobré kamarády. Honza občas šel i na závody, a proto pro mne bylo velmi motivující cvičit právě s ním. Vystudovaný zemědělský inženýr pracoval s hovězím dobytkem a na jeho oblečení se to dalo docela dobře poznat... Další kluk, se kterým jsem trávil hodně času, byl můj kamarád Petr Speychal. Měli jsme dost společných zájmů. Na rozdíl od jiných kluků Petr velice bedlivě dodržoval životoprávu. Vůbec nepil alkohol a dokázal dlouhodobě zachovávat denní režim. Nedostal sice do vínku takové předpoklady jako jiní, ale svým úsilím to dokázal vyrovnat. Protože jeho snaha mohla někdy působit poněkud křečovitě, stával se občas terčem nárážek a nebylo mu to příliš po chuti. Nepatřil k lidem, kteří si dokáží udělat legraci sami ze sebe. Byli jsme dobří kamarádi a trávili jsme spolu hodně času. I když to dal málokdy najevo, věděl jsem, že mu je nepříjemné, když si z něho někdo utahuje, a proto jsem se sám toho střežil. Posilování se tedy stalo mým novým koníčkem. Věřil jsem, že změna životního stylu mi může pomoci vrátit se znovu k fotbalu.

V létě roku 1988 jsem začal opět trénovat. Naneštěstí jsem si při jednom přátelském zápase ještě během letní přípravy svou vlastní hloupostí utrl kolenní vazy a poškodil meniskus. Po několika neúspěšných pokusech znovu začít, jsem v červnu 1989 absolvoval operaci, která však nevyřešila problém utrženého kolenního vazy. Se závodním fotbalem tak byl definitivní konec...

Pár týdnů před touto operací, konkrétně na jaře roku 1989, jsem byl nucen ukončit svá vysokoškolská studia. Studoval jsem již sedmým rokem a „dotáhl“ jsem to do třetího ročníku. Když jsem pak na konci zimního semestru nedostal jeden zápočet, znamenalo to definitivní konec mým studiím na ČVUT.

Bylo mi více než pětadvacet let, nic jsem neměl, ničím jsem nebyl a sportovní kariéra byla v troskách. Bavilo by mne podnikat, ale v tehdejší režimu to nebylo možné. Navíc mi hrozilo, že budu muset nastoupit na dva roky na vojnu! Mou největší starostí v té chvíli proto bylo zajistit si modrou knížku anebo alespoň odklad, tedy buď jak buď se za

každou cenu vyhnout vojenské službě. Tu jsem za socialismu považoval za dva roky ukradeného života. Kamarád Petr Speychal mne seznámil s člověkem, schopného za určitý finanční obnos zajistit odklad výkonu vojenské služby vzhledem k mému nemocnému kolenu. První problém byl tedy vyřešen. Ale jak naložím se svým životem? Co budu dělat a čím se budu živit?

Můj tatínek vždy věřil, že „bolševik jednou zatroubí na odchod“. Já sám jsem však v té době, na jaře roku 1989, žádnou takovou změnu na obzoru neviděl. Věděl jsem, že rodiče by určitě měli pochopení, kdybych emigroval. Můj na rodičích před lety „vymodlený“ bráška již dospíval a časem by mohl za mnou. Uvědomoval jsem si však, že na konci osmdesátých let je na Západě již podstatně těžší začínat od nuly a hlavně s nulou. Rozhodl jsem se proto, že se nejdřív pokusím vydělat nějaké peníze doma v Čechách, abych měl s sebou do začátku alespoň několik tisíc dolarů. Dostal jsem nápad, že budu západním turistům, především německým, a řidičům zahraničních autobusů prodávat ruské šampaňské. Věděl jsem, že je z jejich strany o toto zboží, které se tenkrát navíc obtížně shánělo, velký zájem.

Tou dobou jsem se kamarádil s Davidem Kůstkou. Byl sportovec, dělal moderní pětiboj, dokonce byl i v reprezentaci. Spolu jsme jezdili do ruských vojenských základen pro kaviár a ten jsme pak v Praze prodávali. To však nebyl obchod na vytvoření úspor. Davidovi jsem řekl o svém nápadu se šampaňským a nadchl jsem jej pro to. Celý nápad byl však časově náročnější a znamenal shánět nedostatkové ruské šampaňské ježděním po celých Čechách. Pro mne to znamenalo omezení tréninků, avšak pro Davida jako vrcholového sportovce to nebylo možné. Neměl jsem vlastní vůz. Problém jsem vyřešil tak, že jsem si na inzerát půjčil za dva tisíce měsíčně automobil Žiguli-combi.

V létě roku 1989 jsme začali takto „podnikat“ v tehdy ještě totalitním režimu. Postupně jsme podle poptávky zahraničních turistů rozšiřovali sortiment. K šampaňskému a kaviáru jsme přidávali cigarety, skleněné figurky, uherák, pražskou šunku a další. Začali jsme vydělávat každý padesát tisíc korun měsíčně, což byly tehdy velké peníze. V říjnu 1989 jsme dokonce vydělali každý přes sto tisíc korun. David však musel také trénovat. Proto jsem k sobě ještě někoho potřeboval. Petr Speychal stál vždycky hodně o to, aby mohl se mnou něco podnikat, proto jsem mu to nabídl. Tak si mohl také on přijít na pěkné peníze.

Poprvé ve svém životě jsem řadu měsíců vydělával tolik, že jsem byl schopen něco ušetřit. Do té doby třeba takový barevný televizor nebo video byly pro mne nedosažitelné věci. Půjčený vůz jsem mohl vrátit. Za čtyřicet tisíc korun jsem si koupil své první vlastní auto – ojetou volhucombi. Bylo veliké, prostorné a jeho největší předností byla neuvěřitelná spotřeba snad sto litrů na sto kilometrů. Do toho přišel listopad '89. Nečekaně, se zcela úžasnou atmosférou. Totalitní režim se hroutil a mně začalo docházet, že podnikání doma už bude naprosto legální. Už nebudu muset nikam odcházet! Vždycky jsem chtěl v životě něco dokázat a teď bude příležitost nejspíš doma v Čechách...

Pod nádherným azurově modrým italským nebem se gondola vrátila zpět do přístaviště a před námi byla již poslední část prohlídky Benátek. Na druhý den nás čekala osm set kilometrů dlouhá cesta domů auty a já jsem se proto rozhodl, že si po včerejším flámu na místní diskotéce dnes večer půjdu dříve lehnout, potřeboval jsem se před cestou vyspat. Těšil jsem se už na Janu. Datum narození Maxíčka se rychle přibližovalo a já jsem měl tak trochu výčitky, že jsem od ženy příliš daleko...

KAPITOLA TŘETÍ

Narození Maxička

Ještě ten den, co jsem se vrátil z Itálie, jsem šel večer k sobě do kanceláře, abych dokončil jeden obchod. Janě však nebylo nějak dobře, a tak nazítří odjela za svým lékařem do motolské nemocnice, kde se měl Maxiček narodit. Právě jsem skončil poradu, když mi zazvonil telefon. Ozvala se žena: „V pátek mi budou vyvolávat porod, protože mám příliš vysoký tlak. Zítra už proto nastupuju do porodnice...“

Ujistil jsem Janu, že se nemusí ničeho obávat, že vše dobře dopadne, že se na Maxička strašně těším. Ještě jsem dodal, že v šest podepisuju nějaké smlouvy a pak hned spěchám domů.

Ta velká událost, nejdůležitější z celého mého dosavadního života, je mnohem blíží, než jsem čekal. Jana ale bude rodit již v 35. týdnu!

Druhý den ráno jsem ji odvezl do porodnice v pražském Motole. Svěřil jsem ji do péče sympatického doktora Chmela, se kterým jsme se během Janina těhotenství spřátelili. Pan doktor nás uklidnil, že narození dítěte na konci osmého měsíce těhotenství by nemělo být vůbec nijak problematické či riskantní. Zrušil jsem část svého čtvrtletního programu a celý páteční.

Na pátek jsme měli domluven podpis dvou nájemních smluv. První etapa našeho klíčového projektu BB Centrum se chýlila ke kolaudaci. Tahle moderní kancelářská budova na nepřehlédnutelném místě u hlavní pražské magistrály v Praze 4 se má stát sídlem předních světových společností. Smlouva s firmou Hewlett-Packard již byla podepsána a smlouvy s 3M a společností General Electric se měly podepsat právě tento pátek. Požádal jsem Petra Fantu, který v mé firmě pracoval na onom projektu, aby tyto smlouvy podepsal místo mne. Petr měl mou plnou

důvěru a ředitelé obou firem měli pro nenadálou situaci plné pochopení. S Janou jsme byli už předem domluveni, že budu u porodu. Obrovsky jsem se těšil. Maxíček se měl narodit 29. května 1998. To datum se mi moc líbilo, neboť sám jsem se narodil 29. září 1963.

Od začátku roku 1998 jsem se kromě práce ještě velmi intenzivně věnoval sportu. Na konci předešlého roku jsem vážil 115 kilo a bylo mi jasné, že nutně musím ještě něco shodit. Měl jsem sice nějakou svalovou hmotu, ale také dost tuku. Svě práci jsem musel často věnovat i dvanáct hodin denně. Pokud jí bylo moc, první, co jsem vyškrtl z diáře, byl sport. To ovšem vždycky znamenalo, že jsem nabral na váze. Po nějaké době jsem se zdravě naštvál a začal sportem nějaká kila shazovat. Takovýchto období jsem během svého v té době téměř sedmiletého podnikání prošel několik. Nyní jsem právě jedno z nich končil. Od začátku roku 1998 jsem každé ráno půl hodiny zostra běhal a navíc jsem šestkrát týdně chodil v poledne do posilovny. Do poloviny května jsem se tak dostal na váhu devadesáti osmi kilogramů a moje postava měla doposud asi nejlepší proporce. Chtěl jsem i takto přivítat narození svého syna a být přitažlivý pro Janu. Ale abych byl upřímný, přitažlivý jsem chtěl být i pro jiné dívky...

Tuhle svou slabost jsem však před ženou pečlivě tajil, vždycky jsem dělal vše pro to, aby se o ničem nedozvěděla. Po té, co se nám po téměř čtyřech letech podařilo čekat miminko, jsem se zařekl, že už manželce nebudu více nevěrný. Přesto jsem tento svůj vnitřní závazek zcela nedodržel, i když jsem si uvědomoval, že jedním špatně. Janu jsem hluboce miloval. Byla vlastně mou jedinou vážnou známostí a životní láskou. Nikdy bych ji neopustil - v tom jsem měl naprosto jasno. Přesto jsem si hloupě po chlapsku myslel, že mužský zahýbat může, že to je v dnešní době vlastně zcela normální. Zároveň jsem však dobře věděl, že se to Jana nikdy nesmí dozvědět. Ublížil bych jí tím a to jsem rozhodně nechtěl. Navíc jsem stále silněji cítil, že jedním špatně. Trochu jsem přemýšlel o Bohu a bylo mi jasné, že takové počínání mi nikdy nemůže schválně.

V pátek 29. května jsem po ránu opět doma běhal na svém běhacím pásu od Technogymu. Dal jsem si sprchu a ke snídani jako obvykle proteinový koktejl. Netušil jsem, kolik času v porodnici strávím, s Janou

jsem byl domluven, že přijedu ráno v devět. Sbalil jsem si tedy s sebou proteinové tyčinky a vodu. A pak mne napadlo, že bych se měl pomodlit, což jsem vlastně nikdy nedělal. Řekl jsem přibližně tohle: „Pane Bože, prosím tě, aby dnes všechno dobře dopadlo, moc tě o to prosím. A slibuji ti, že už nechci být více své ženě nevěrný. Děkuji ti. Amen.“

Chtěl jsem něco, na čem mi mimořádně záleželo. Proto mi najednou došlo, že bych se měl obrátit k Bohu, se kterým jsem si zatím žádný vztah nebudoval. Uvědomil jsem si, že jsem také něco slíbil...

Vzápětí jsem nasedl do svého dvanáctiválce BMW sedmičkové řady a odjel do porodnice.

Janě už otekla plodová voda a za necelou hodinku se dostavili první kontrakce. Byla velice ráda, že jsem s ní. Porod probíhal vcelku hladce a větší bolesti se dostavili až necelou hodinu před závěrečnou fází. Pomáhal jsem Janě především psychicky, ostatně nic jiného vlastně ani muž dělat nemůže. Ve 13.25 byl náš drahý Maxiček na světě. Vážil 2,30 kilogramu a měřil 45 centimetrů. Hned se mi moc líbil. Pár minut po porodu se stačil představit tím, že dvakrát počural sestřičku! Narodil se však o pár týdnů dříve, a tak putoval do inkubátoru, kde byl až do rána. Jana celý porod statečně zvládala, nyní ji lékaři nechali odpočívat. Zůstali jsme spolu sami na jednom z porodních pokojů.

Drželi jsme se za ruce a prožívali jsme krásné a obyčejné lidské štěstí. Po chvílce se však žena vylekala: „Já krvácím!“ Odkryl jsem pokrývku a spatřil jsem kaluž krve. Ihned jsem vyběhl a zavolal personál. Nastala blesková akce první pomoci. Po krátké chvíli krvácení zastavili. Jana dostala infuzi. Avšak byla velice zesláblá, vždyť po porodu, který je pro každou ženu vyčerpávající, přišlo silné krvácení. Naštěstí bylo nebezpečí zažehnáno. Jana zůstala na porodním pokoji až do večerních hodin. Byl jsem stále u ní. Potřebovala se prospat a já jsem tak měl opět čas přemýšlet...

Už jako desetiletý kluk jsem si vysnil, že budu skvělým fotbalistou a k tomu budu mít krásnou ženu, hodně dětí, dům svých snů – ano, to vše bylo součástí mých představ. Dnes jsem většinu toho měl, jen kariéru fotbalisty jsem zaměnil za úspěšné podnikání. Jak jsem si představoval ideální dívku? V tom jsem měl již od svého náctiletého věku jasno! Měla být krásná a štíhlá modrooká blondýnka. Že by bylo dobré, aby

byla alespoň o pět let mladší než já, to mi začalo docházet až po dvacítce. Chtěl jsem dívku, která bude vidět své poslání v rodině, při výchově našich dětí a v domácnosti. Měla by to být láska na celý život. Vysnil jsem si ji dávno, ale ve skutečnosti jsem začal vážně přemýšlet o tom, si dívku skutečně najít, až po listopadové revoluci. Měl jsem již alespoň vlastní ojeté auto – místo „úsporné“ volhy jsem si koupil třináct let starou a přesto krásnou Ford Granadu ve zlaté metalíze – a s kamarádem Honzou Malíkem jsme měli pronajatý byt od jeho sestry v Praze na Roztylech. Věděl jsem, že jsem schopný si peníze na živobytí vydělat. Jinými slovy – plnil jsem všechny podmínky k tomu, abych se mohl zodpovědně vázat.

Většinu života jsem bydlel na pražském Spořilově a tam jsem měl také nejvíce kamarádů. Chodil jsem tam často po tréninku v posilovně na jídlo do nově otevřeného snack-baru.

Jednou jsem právě tam spatřil krásnou blondýnku. Vysoká právě akorát, byla štíhlounká a dobře stavěná. Všiml jsem si, že po mne také kouká. Nepatřil jsem však mezi kluky, kteří ihned vyrazí. Vždycky jsem musel vědět, že dotyčná o mne také stojí. Onen podvečer proběhl pouze oční kontakt. Při dalších návštěvách jsme se už na sebe začali usmívat. Asi po dvou týdnech jsem jí poslal skleničku Martini. Zaslechl jsem pouze postesknutí: „Pošle mi skleničku a zase nic...“

Do té doby byla nemalá část mých známostí vždycky jen na jednu noc. Nedá se tedy rozhodně říci, že bych byl stydlivý. Proč jsem si v tomto případě dával tolik na čas, jsem možná ze všech nejméně chápal právě já sám... A tak jsem si jednoho večera řekl, že tentokrát svou blondýnku už určitě oslovím, jen aby tam byla! Přišel jsem do snacku a ulevilo se mi. Seděla tam jako jindy se stejnou kamarádkou. Vymyslel jsem taktiku pozvat obě dvě na svou oblíbenou diskotéku do Srdíček v centru Prahy. Objednal jsem si pití a vyrazil k dívkám. Krásně jsme se s blondýnkou na sebe usmáli a já jsem beze slova zamířil k toaletě. Tam jsem si ale řekl: Ty vole, z čeho jsi tak nervózní, a cestou zpět jsem už obě dívky oslovil: „Dobrý večer, můžu vás pozvat dnes večer do Srdíček?“

Moje dívka mi s úsměvem odpověděla: „No konečně!“ Dozvěděl jsem se, že se jmenuje Jana a kamarádka je její sestřenice Markéta. Jana už o mne věděla poměrně dost. Domluvili jsme se, že se dojdou převléknout a za chvíli se sejdeme. Když jsem se vrátil, čekala tam pouze Jana. Markéta taktně vyklidila pole...

Jana byla úžasně příjemná a sympatická, díky svému temperamentu byla také zábavná. Já jsem zvláště ocenil, že byla i velice přítulná. Konec konců znali jsme se už celý měsíc, jenom jsme spolu do dnešního večera nepromluvili. Jana byla čerstvá sedmnáctka a mne bylo šestadvacet let. Ještě ten první večer mi došlo, že by to mohla být právě ona dívka, s níž bych chtěl zestárnout. Potkala nás oboustranná láska na první pohled... Jana byla určitě tou nejhezčí dívkou, kterou jsem v životě potkal. Svěřila se mi, že do snack baru chodila celý měsíc jenom kvůli mně. Začínala už váhat, jestli to má vůbec ještě cenu. Naštěstí mělo.

Druhý den ráno pro mne přijel David Kůstka, protože jsme vyráželi za obchody. Představil jsem mu Janu. Vysadili jsme ji doma na Špořilově a Jana se rozloučila: „Čau, Arnold.“ Ještě večer jsem ji stačil seznámit s tím, že Arnold je mým velkým oblíbencem. Krátce na to viděl Janu Petr Speychal, když ji ještě osobně neznal, někde na zastávce autobusu a pak mi hlásil: „Ty vole, já dneska potkal na zastávce tak špičkovou buchtu, to bys čuměl!“ Jenom jsem se pousmál.

S Janou jsme začali prožívat krásné první dny, týdny a měsíce naší známosti. Užívali jsme si zamilovanost, která časem přerostla v lásku...

Krátce po našem seznámení jsem začal pracovat pro pana Skalu.

Václav Skala kdysi emigroval do Německa, usadil se tam a začal podnikat v oblasti nemovitostí. Byl velmi úspěšný a patřil mezi známé podnikatele ve Stuttgartu. Na jaře roku 1990 založil firmu v Praze a při mé návštěvě Stuttgartu projevil okamžitě zájem, abych pro něho dělal. Při našich společných cestách jsem měl možnost poprvé v životě řídit vozy Jaguar a Rolls-Royce...

S Janou jsem pana Skalu seznámil neplánovaně právě na diskotéce v Srdíčkách. Náhodou jsme se tam uviděli. Pan Skala přišel Janou nezpozorován představit se k našemu stolu. Podal Janě ruku a řekl: „Dobrý večer.“ Jana ponořena do rozhovoru se sestřenicí Markétou teprve teď zjistila, že je někdo u našeho stolu a odpověděla mu: „Čau.“ Vzápětí se dozvěděla, že to je můj šéf, se kterým si vykám...

V srpnu 1990, když jsme se vraceli z dovolené v severní Itálii ještě společně s Davidem a jeho ženou Giselou, jsme zrušili naši granadu. Na cestě od Tábora nám u obce Olbramovice nepochopitelně vyjelo auto z vedlejší silnice. Srážku nebylo možné odvrátit. Stačil jsem však